

I Guds händer - Vägsträcka 35 Sjuttio år i ruiner Dan 9:1 -3

Bidrag från Bengt Pleijel
2008-05-14
Senast uppdaterad 2008-05-29

Under det första året som Dareios regerade – han som var son till Xerxes, var av medisk härkomst och hade blivit kung över kaldéerriket – uppmärksammade jag, Daniel, i skrifterna hur många år Jerusalem skulle ligga i ruiner, enligt Herrens ord till Jeremia: sjuttio år. Jag vände mig till Herren Gud med bön och åkallan och höll fasta i säck och aska.

Vi kommer nu till Daniels tredje syn. Den inträffade under det första året av Dareios regering. Dareios sägs här vara son till Xerxes. (Enligt GT17 heter hans far Ahasverus.) Detta bör vara 538 f Kr. Det var ungefär 70 år sedan Daniel kommit till Babel. Daniel själv bör vara en bra bit över 80 år.

I de första verserna ser vi hur Daniel sitter och läser Bibeln. Daniel var inte bara en bönemänniska som tre gånger om dagen föll på knä och bad och tackade Gud (Dan 6:10). Han var också en bibelmänniska; en som lyssnar till vad Gud säger i sitt ord. Man blir aldrig för gammal för att göra så. Daniel sätter Bibeln före Babelsposten. Sök först vad som står i Bibeln.

Vad Daniel försöker förstå är vad som hänt i fäderneslandet sedan hans tonår. Just nu levde han i en tid av stora omvälvningar. Babylonien hade fallit. Den siste kungen Belshassar hade hållit en dryckesorgie, och under natten hade fienden smugit sig in i staden och erövat den och dödat kungen. Kyros, perser-kungen, var nu härskare. Och han satte sin släkting Darius som vicekung över landet. Nu undrar Daniel om regeringsskiftet skulle betyda någon förändring bland Guds folk. Betydde det som hänt att det skulle bli en chans för hans folk att återvända till sitt land?

Innan Daniel vänder sig till Gud i bön vill han ta reda på vad Gud redan har sagt i sitt ord. Daniel hade inte tillgång till hela den bibel som vi har. Han hade inte Nya Testamentet utan bara delar av Gamla Testamentet. Jeremias bok var en av de böcker som sänts till Babel. Jeremia var inte någon populär profet. När andra profeter talade om frid, talade Jeremia om strid. När andra talade om trygghet, talade Jeremia om fångenskap. Jeremia hade själv blivit tillfångatagen av judarna och förd till Egypten. Där dog han och blev begravnen. Men hans budskap hade funnit väg genom öknarna och över bergen långt bort till Babylonien och hamnat hos Daniel. Gud hade sagt genom Jeremia att fångenskapen skulle vara i 70 år.

Ja, hela detta land skall bli ödelagt och förstört och dessa folk skall vara Babels kung underdånigt i sjuttio år. Men när sjuttio år är till ända skall jag hemsöka kungen i Babel och folket därför sin missgärning, säger Herren. (Jer 25:11-12)

I Jer 29:4ff ger han anvisningar om hur de som hamnat i Babel skall förhålla sig. De skall bygga hus och bo i dem. De skall plantera trädgårdar och äta deras frukt. De ska gifta sig och föda söner och döttrar. Sök den stads bästa, dit jag har fört er bort i fångenskap och be för den till Herren ty då det går den väl så går det också er väl. Sedan säger han:

Ty så säger Herren: Först när sjuttio år har gått till ända i Babel skall jag se till er och uppfylla på er mitt löftesord att föra er tillbaka denna plats. Jag vet väl vilka tankar jag har för er, säger Herren, nämligen fridens tankar och inte ofärdens, till att ge er en framtid och ett hopp. (Jer 29:10-11)

Att fångenskapen skall vara just 70 år hade en mycket klar och tydlig orsak. Gud hade en gång sagt att när de fått sitt land Is-rael, så måste de också sköta det. Vart sjunde år skulle marken ligga i träda. Vart sjunde år skulle hela landet få ett sabbatsår. Men den förordningen glömde man bort. Det gick det ena sju-året efter det andra utan att landet fick vila. Under 500 år glömde man bort vad Gud hade sagt om detta. Man hade bara varit intresserad av att tjäna pengar, och därför sådde man år efter år. Gud sade: Mitt land måste ligga i träda i 70 år. Under fångenskapens tid skulle landet få gottgörelse för sina sabbater. Ty medan det låg öde, hade det sabbat – tills sjuttio år hade gått till ända. (2 Krön 36:21)

När Daniel läste detta måste han ha känt hur hjärtat började banka. 70 år! Den tiden är ju snart inne. Vi har ju varit här i 70 år. Da förstod att snart var återvändandet möjligt. Men Daniel såg också hos Jeremia att detta var förknippat med villkor. De skulle få en framtid och ett hopp ... om ni frågar efter mig av hela ert hjärta ... då skall jag låta er komma tillbaka till denna plats, varifrån jag har låtit föra er bort i fångenskap (Jer 29:11--14). Återvändandet skulle inte ske automatiskt utan som svar på bön. Och Daniel greps av förfäran. Här finns ju ingen som ber. Ingen vänder sig till Gud för att ta emot dessa stora löften.

Daniel gjorde nu inte så som vi ofta gör. Vi anklagar andra. "Det är kyrkans fel. Det är biskoparnas fel. Präster och pastorer borde ordna med förbönsmöten", o.s.v.

Daniel sa: "Jag börjar." Och han berättar vad han gjorde: Jag vände mig till Herren Gud med bön och åkallan och höll fasta i säck och aska. Enligt GT 17 vänder Daniel sitt ansikte mot Gud. Han vänder sig bort från allt som hindrar honom att söka sig in i Guds närvaro. Han söker inte i första hand Guds händer och säger: HJÄLP och GE! Han söker Guds ansikte, söker Gud själv. Han gör det med bön och åkallan. Det finns ett intensivt engage-mang i hans bön. Hans bön är ivrig (GT17). Han lade också av sig sina furstekläder och höll fasta i säck och aska. (Jfr 2 Sam 13:19 och Jon 3:5.) Daniel kommer som botgöraren inför den Helige.

Rasta och BE-grunda!

Kan du känna med de fångna i Babel?
Vid Babels floder, där satt vi och grät ... (Psalt 137:1).

Har du erfarenhet av att livet känns instängt? Du har inte kom-mit på rätt plats i livet.
Känns det som Babel för dig?

Bön och bibel betydde mycket för Daniel i Babel.
Vad betyder bön och bibel för dig? Jeremia ger en vitamin-injektion för alla trötta i Babel. Läs Jer 29:4-14.

Be

Herre, hindra mig från att fastna i suckighet och likgiltighet. Låt din Ande väcka mig. Gör mig klarsynt. Tänd böneiverns låga i mig.

Ack Herre, fräls! Ack Herre, låt väl gå!
(Psalt 118:25)